

הקציה שזם צבור חי כך לא יאחר כלום מן הפסח. ועתה לפי"ז יחא הרמב"ם ששינה לשונו שלגבי נותר בקדשים כתב לשון הקדא "גא תותירו", ואלו כאן בפסח שינה הלשון וכחז "לא יאחר", והיינו שלא יאחר פירושו שלא יאחר כלום, ויחא מה"ש רבינו ואריך אדם להשתדל שלא יאחר מן הפסח ובר וכו' כיון דעובר גם על כל שהוא שלא יאחר שזם פירור מפסח לריך השתדלות מיוחדת על זה.

הנהגה רבינו צבי"מ ל"ח קי"ח וצ"ה ק"פ פ"י ה"ג מנהג לאו מיוחד שלא יוחיר מחגיגת ארבעה עשר, וכו' מפני שכתוב בחזרה לאו מיוחד בחגיגת ארבעה עשר, אבל זה גופא ל"ע למה כתב החזרה לאו מיוחד הא כל הקדשים למדין מתודה דכתיב לא תותירו בחזרה ומינה למדין על כל הקדשים א"כ חגיגת י"ד שהיא שלמים למה לא היו בכלל כל השלמים, וברי בחגיגת חמשה עשר ליכא לאו מיוחד וכלל כל הקדשים ומ"ש חגיגת י"ד, ו"ע.

סימן קיח.

יבאר הטעם דלא גזרו טומאת ידים רק בפיגול ונותר. וצ"ע על הערוך שלפי דבריו קשה למה לא גזרו גם בשאר פסולים כגון שלא לשמה.

(דף פ"ה.) **תנן** הכס הפיגול והנותר מעמאין את הידים, ר"כ וצ' חסדא חד אמר מפני חשדי כהונה וחד אמר מפני עללי כהונה, מר מתני אפיגול ומר מתני אנוחר, מאן דמתני אפיגול משום חשדי כהונה ומאן דמתני אנוחר משום עללי כהונה כו', והיינו דמה דגזרו אפיגול עומאית ידים משום חשדי כהונה ומה דגזרו אנוחר הוא משום עללי כהונה. ופירש"י משום חשדי כהונה שחשודין לפגל קרבן משום איבה גזרו על הפיגול שיטמא את הידים, כדי שיהא זה לריך להכניס ידיו קודם שיגב בקדש ויעריחוהו כו', משום עללי כהונה המתפלגים באכילת קדשים גזרו עומאית על הנותר כדי להעריחו עליהם. אבל הרי"ה פי' הכ' משום חשדי כהונה לא כרש"י אלא שלא יחשדו המוגע בו כי לאכלו נגע בו כלכך גזרו בו עומאית שלא יגע כנל עכ"ל. ויש לעיין לפי הרי"ה א"כ למה אמרו נותר עטם שלא יתפללו נימא גם נותר משום חשד שלא יחשדוהו שמוגע כדי לאכלו כמו בפיגול.

וכן ק' לפי הרי"ה מה דאיבעי לכו יואל גזרו רבן עומאית או לא, מי אמרינן נותר דגזרו עומאית דאחי לאיעטולי ציב אבל יואל אפוקי צידים לא מפקי ליה צידים לא גזרו ציב רבן עומאית או דלמא ל"ש ע"כ. ויש לעיין לפי הרי"ה והערוך שפי' משום חשדי כהונה היינו שלא יחשדו המוגע בפיגול שמוגע כדי לאכלו א"כ גם ציולא אפ"ל אותו הטעם שמוגע כדי לאכלו, ומ"ש יואל מפיגול.

ואשר נראה פשוט, דהנה לכאורה לפי פירושה של הרי"ה והערוך, שפירשו משום חשדי כהונה שלא יחשדו המוגע בו שלאכלו מוגע למה גזרו עומאית ידים דוקא בפיגול דאם מטעם זה יגזרו על כל המוגע צנלות וטריפות וכל מאכלות אסורות עומאית ידים שלא יחשדו שמוגע כדי לאכול. לכן נראה דק בפיגול שייך גזירה זו משום דבפיגול הא כששחט או

מקבל וכו' לאכול חוץ לזמנו הוי פיגול, ושיטת רש"י וחוס' לפיל ס"ג. דמחשבה לא חל פיגול אלא בדיבור, א"כ כששחטו שהכין אחר ששחט או זורק ע"מ לאכול חוץ לזמנו, ואח"כ כשיארו שמוגע בצער יחשדוהו שמוגע כדי לאכול הצער דכרי כך אמר בשעת עצורה שיאכל חוץ לזמנו ויחשדוהו שגא לקיים מחשבתו לאכול חוץ לזמנו, וגם הרי כשמחשב ואומר ע"מ שיאכלוהו אחרים חוץ לזמנו הוי ג"כ פיגול ואח"כ כשיגעו האחרים בהצער יחשדו שמוגע כדי לאכלם כמו שהוא אמר בשעת עצורה. אבל בכל דבר אסור מבידי חתי יחשדו כשאדם אוחז דבר אסור ביד שאוחז כדי לאכול. ולפי"ז יחא שגם נותר וציולא לא שייך חשד זה כמו דלא שייך בכל דבר אסור. ותדע שהרי בפסול שלא לשמה ג"כ לא גזרו רבן עומאית ידים ולא אמרינן משום חשדי כהונה כשמוגע בצער שנפסל משום פסול שלא לשמה יטמא את הידים שיחשדוהו שרוא לאכול, אלא כמו שציארו שרק בפיגול שייך חשדי כהונה. והנה אף כשחשב באכילת מוצה לזרוק דם או להקטיר אימורין חוץ לזמנו ג"כ גזרו עומאית ידים אף שאז לא שייך הטעם דחשדי כהונה לפי פירושו של הרי"ה וכפי ציאונו, מ"מ לא חילקו רבן צין פיגול לפיגול וצ"פ. ואיבעי ציולא הוא כיון דנותר גזרו עומאית ידים שלא יתפללו מלאכול כן גזרו ציולא כדי שיהיו זכירין ולא יולאו בשוגג ע"י שכתב או דילמא לאפוקי צידים לא מפקי אפילו בשוגג ע"י שכתב, ולא איפשטא האיבעי רק בפסח לא גזרו שבני חצורה זרחים כס, ופירש"י שיש רבים ומחזיקים זה את זה מלהוליא ולא איטריך לאחמורי עלייהו שלא יבואו לידי הולאח והיינו שישמרו אחד על השני שאף ע"י שכתב לא יולאו, וראיתי בערוך שפי' משום חשדי כהונה פי' שלא יחשדו המוגע בו כדי לאכלו נגע בו כלכך גזרו עומאית שלא יצא ליגע בו וכו' פי' אחר משום חשד כהונה שאם מתפלגין אותו אמרינן בכל סוף שיהיו אוכלין אותו, אבל נותר ליכא משום חשד דאי הוי לכו למיכל לא היו ממתינים עד עכשיו יכו"ש. והנה לפי הערוך שפי' דלכדי נותר ליכא משום חשד משום דאילו ראו לאכול לא היו ממתינים זמן רב עד שיהיה נותר והיו אוכלים קודם, וא"כ קשה למה ציולא ליכא משום חשד הא ציולא לא שייך הטעם שכתב נותר, וכן קשה למה לא גזרו עומאית בשאר פסולים כגון ששחט חטאת שלא לשמה דאיכא משום חשד שמוגע כדי לאכול ולא שייך הטעם שכתב הערוך נותר, ו"ע.

סימן קיט.

יבאר פירוש הר"ה בסוגיא שלכאורה הוא תמוה ומשולל הבנה.

(דף פ"ה.) **תנן** הכס הפיגול והנותר מעמאין את הידים, ר"כ ור"ה כו', מר מתני כזית ומר מתני כציבה, מאן דמתני כזית כאיסורו, ומאן דמתני כציבה כעומאיתו | ופירש"י מר מתני צין פיגול צין נותר כזית גזרו רבן עומאית כאיסורו כשיעור איסור אכילתו, כעומאיתו כשיעור עומאית אוכלין דאורייתא כציבה|. איבעי לכו יואל גזרו רבן עומאית או לא, מי אמרינן נותר גזרו עומאית דאחי לאיעטולי ציב אבל יואל אפוקי צידים לא מפקי ליה צידים לא גזרו ציב רבן עומאית או דילמא ל"ש כו'. ח"ש המוליא שגר פסח מחצורה

לחבורה אע"פ שהוא בל"ת טהור, מאי לאו טהור ואסור, דיואל מחבורה לחבורה כיואל חוץ למחיתו דמי ומפסיל ואפ"ה קתני טהור אלמא לא גזרו רבנן עומאה [ופירש"י מאי לאו טהור מלעמא ואסור לאכול כשאר יואל חוץ למחיתו, דמחיתו פסח מקום אכילתו היא ואפ"ה קתני טהור], לא טהור ומוחר דיואל מחבורה לחבורה לאו כיואל חוץ למחיתו דמי ולא מפסיל [ופירש"י לא טהור ומוחר דלא פסול יואל חית זיה, אבל יואל חוץ למחיתו לעולם אימא לך דמטמא], והא חני סיפא האוכלו ה"ז בל"ת, בשלמא למ"ד כביצה, דלית זיה כזית וזית זיה כביצה, אלא למ"ד כזית מאי איכא למימר, ופירש"י ה"ז בל"ת כדאמר לעיל (דף כ"ד), לא יאכל כי קדש הם כל שבקדש פסול בא הכחז ליתן ל"ת על אכילתו, אלמא יואל חשיב ליה ואפ"ה קתני טהור, בשלמא למאן דמחני אפיגול ומוחר כביצה מצי לתרוי דגזרו עומאה נמי איואל והאי דקתני טהור בדליכא כביצה, אלא למאן דאמר כזית מאי איכא למימר, מדקתני האוכלו בל"ת מכלל דאיכא כזית עכ"ל.

והנה ה"ר גירסא אחרת חית ליה בגמ' ופירש פירוש אחר בגמרא והוא לכאורה תמוה ומשולל הבנה. וז"ל: ת"ש בשם הפסח היואל מחבורה לחבורה אע"פ שהוא בל"ת טהור מאי לאו יואל מחבורה לחבורה טהור ומוחר הוא [ולא גרס בגירסתיו טהור ואסור] ולא כחזיב זיה לא תוילא מן הבית מן הכזית חוזה, כללא דשצירת העלם, מה לאו דשצירת העלם לא פסיל ליה אף יואלתו לא פסיל ליה, ואקשי' אי הכי טהור ומוחר הוא אימא סיפא והאכלו ה"ז בל"ת דתוילא בזה"כ והבשר אשר יגע בכל עמא לא יאכל, בכל לרבות היואל, והבשר כל טהור יאכל בשר לרבות בשר הפנימי שהוא מותר, מכאן אמרו אבר שיאל מקלתו כו', בשלמא למ"ד ביואל כביצה מוקי לה בדלית ליה כביצה אלא כזית, הלכך עובר משום אוכל חוץ למחיתו ואינו עובר משום יואל דכא לית זיה כביצה, אלא למאן דבעי ביואל חית הואיל והאכלו בל"ת לא אפשר בפחות מכזית אמאי טהור ומוחר וכו' עיי"ש. ולכאורה גירסתו ופירושו מדרש פליאה למעיין, וגם מה שפירש בשלמא למ"ד ביואל כביצה מוקי לה בדלית ליה כביצה אלא כזית הלכך עובר משום אוכל חוץ למחיתו ואינו עובר משום יואל דכא לית זיה כביצה כו', דמוכח שהר"ח לא מפרש כרש"י דהך למ"ד כביצה היינו בנותר ופיגול שגזרו עומאה לחד מ"ד כביצה ולחד מ"ד כזית, אלא ה"ר מפרש שאיכא פלוגתא ביואל אם בכביצה או בכזית, ותמוה היכן איכא פלוגתא כזו לענין פסול יואל אם בכביצה או בכזית דכא מוכח מדבריו להדיא שמפרש הפלוגתא לענין פסול יואל אי בכביצה או בכזית ולא לענין גזירת עומאת ידים, כדמוכח מלשוננו. וגם לענין עומאה ביואל אין בגמ' פלוגתא כזו, רק בנותר ופיגול, ולענין יואל הרי איבעי' קן אם גזרו עומאה או לא.

ועוד מה שהביא ה"ר הת"כ לפסול יואל מילפותא חדשה דכתיב והבשר אשר יגע בכל עמא לא יאכל בכל לרבות היואל — הנה בת"כ לא מנאחא זה — רק מה שהביא ה"ר חת"כ והבשר כל טהור יאכל לרבות הפנימי כו' איתא בת"כ, וגם למה הביא את הת"כ לבאן.

ואשר נראה לפענח פירושו של ה"ר, דהנה זה לשון הת"כ פ' זו פרשה ט, על הקרא והבשר כל טהור יאכל

בשר: והבשר לרבות בשר הפנימי שיכא מותר, שכיב צדין הואיל והעמא פסול והיואל פסול, מה העמא אם נעמא מקלתו נעמא כולו אף היואל אם יאל מקלתו יאל כולו פסול, ח"ל והבשר לרבות בשר הפנימי שהוא מותר. מכאן אמרו אבר שיאל חוץ לחומה בפסחים חותך עד שמגיע לפס' וקולף עד שמגיע לפרק וחותך ובמוקדשים חותך בקופץ ככל מקום שירצה אין זו משום שצירת העלם ע"כ. ופירש הרא"ש ח"ל והבשר לרבות בשר הפנימי פי' שאם יאל מקלת האבר חוץ למחיתו אע"פ שנפסל מה שצחת, מה שבפנים לא נפסל, שכיב צדין הואיל והיואל פסול והעמא פסול, מה העמא מקלת האבר כל אבר המחובר עמא אף היואל אם יאל מקלתו יאל כולו פסול כו'. והת"כ ג"כ קשה למה קן ילפותא שאם יאל מקלת אבר שמה שבפנים לא נפסל משום דס"ד למילף מעומאה, מה ענין יואל לעומאה דעומאה כיון שחד אבר הוא אם נגע מקלת עומאה הוי נגיעה בכולו ועמא כל האבר לכן פסול, אבל ביואל חוץ למחיתו מהיכי חיתי נימא שנפסל כולו מפני שיאל מקלת. וראיתי להר"ש משאנן שהמה על ז, ח"ל: וקשה מאי קאמר שכיב צדין וכו' מאי מיייתי לה ליואל מעמא דלריך קרא להחיר, מה לעמא שמעמא את אחרים, ובפי' בהמה המקשה גבי הוילא עובר את ידו דחותך את האבר והעובר מותר, ולא מלריך קרא להחירו. ובפ"צ דחזקים גבי היא צפנים ורגלם בחוץ דמסיק דחותך עד שמגיע לפס' והדר מקבל, ואין שם קרא אלא סבירא. ונשאר בקושיא עיי"ש. ובאמת קשה הא לכאורה פסול יואל בקדשים ילפינן מקרא דבשר בשדה עריפה לא תאכלו כמו בעובר שהושיע ידו שאסור האבר משום בשר בשדה עריפה לא תאכלו, ומ"ש גבי עובר דל"ל קרא להחיר את מה שבפנים וביואל במוקדשים נמי קרא להחיר מה שבפנים, כקושיא ה"ר ש משאנן.

ונראה דזהו מה שהוקשה להר"ח, ולכן גרים בת"כ על קרא הקודם והבשר אשר יגע בכל עמא לא יאכל, שמקרא דהבשר מרביץ פסול יואל, ולכן כיון שהת"כ ילף פסול יואל מריבוי והבשר דכתיב גבי עמא והבשר אשר יגע בכל עמא לא יאכל ה"ל שפסול יואל הוא כעמא כמו בשר שאם מקלתו נעמא נפסל כולו כד הוא גם יואל ולהכי נמי ילפותא שמה שבפנים אינו נאסר, אולם עדיין קשה הא גבי נגע עומאה מה שנפסל כולו הוא לא משום כיון שנפסל מקלתו נפסל כולו אלא מפני שנעמא כולו דהכל עמא, אבל ביואל הרי לא שייך לומר שיאל כולו, וא"כ עדיין קשה מה ענין יואל לעמא. וכנראה שזהו מה שהקשה ה"ר ש משאנן מה לעמא שמעמא אחרים, והיינו כשנגע בדבר עמא הרי הדבר עמא מטמא ונעמא הכל מה שלא שייך ביואל.

ונראה דהנה לעיל דף ע"ז, הקצו בגמ' לשמואל דס"ל דמשקין עומאת עמאן יש להם אבל דכן מלעמא עומאת אחרים שאינם מעמאין, קרי כאן והבשר אשר יגע בכל עמא לא יאכל פירש"י ונהי דמשקין לא מעמאין אוכלין דחולין מיהו גבי קדשים אשר יגע בכל עמא כתיב וכיון דאמר משקין מעמאין מדאורייתא לעמאן בשר קדש הנוגע בזה הרי נגע בעמא עכ"ל. הנה נזהר רש"י ולא כתב שבקדש שנגעו בזה "נעמא" הקדש, אלא כיון שנגע בעמא לא יאכל, וצירטו לעיל בסיומו מ"ה שהו רה פסול עומאה ולא עומאה, אכן אפ"ל

סימן קב.

יבאר איסור המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה, ויבאר שיטת רש"י והרמב"ם והמאירי בסוגיא זו בדרך חדש. ויתורצו כל הקושיות על הרמב"ם בפ"מ הלכות א'—ב' מהלכות ק"פ.

(דף פ"ה:) ומוציא בשר פסח מחבורה לחבורה מנין, דתניא לא תוציא מן הבית מן הבשר חוץ, אין לי אלא מצית לבית מחבורה לחבורה מנין ח"ל חוץ חוץ לאכילתו, אמר ר' חמי המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה אינו חייב עד שיניח, הולא כחייב ציה כשבת, מה שבת עד דעבד עקירה והנחה אף ה"ע עד דעבד עקירה והנחה ע"כ. ופירש"י עד שיניח במקום חבורה האחרת עכ"ל.

והנהגה לכאורה משמע שהאיסור להוציא מחבורה זו לחבורה אחרת, היינו שהאיסור הוא לא להוציא מחבורה זו לחוד אלא להוציא מחבורה זו והכנסה לחבורה אחרת. אך לענ"ד אי אפשר כן, דהא מ"ל זה דברי בקרא כחייב לא תוציא מן הבית חוץ שהיינו שאסור להוציא מן הבית או מן החבורה, ולא שהאיסור להכניס לחבורה אחרת, ומנין לנו לומר שהאיסור הוא להוציא מחבורה זו ולהכניס לחבורה אחרת, ואין לומר כיון דהולא כחייב ציה כשבת א"כ כמו דילפינן דעבי עקירה והנחה כך ילפינן דכמו כשבת איסור הולא הוא מרשות זו לרשות אחרת כך גם בפסח מחבורה זו לחבורה אחרת, דא"כ הו"ל להגמי לפרש שהמוציא מחבורה לחבורה אחרת משום דהולא כחייב ציה כשבת ובגמי א"ר חמי רק לענין עקירה והנחה, אבל מה שמחבורה לחבורה דוקא לא אמרו בגמי כלל שילפי מהא דהולא כחייב ציה כשבת.

ועוד הא לעיל תניא המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה א"ע"פ שהוא בלית טכור מאי לאו טכור ואסור דיוצא מחבורה לחבורה כיוצא חוץ למחיתו דמי ופסל, ופירש"י ד"כ ואסור כשאר יוצא חוץ למחיתו דמחיתו פסח מקום אכילתו היא עכ"ל, הרי מה שצטרף פסח שיצא מחבורה לחבורה נפסל הוא משום דכיון כשאר יוצא בקדשים חוץ למחיתו, בק"ק חוץ למחיתו ובקק"ל חוץ לירושלים, והתם בקדשים הרי נפסל ציה שיצא חוץ למחיתו א"כ גם פסח כן, ואיך אפשר שלא נפסל אלא בהכנסה לחבורה אחרת, הא גם בפסח אינו אלא פסול יוצא ככל קדשים, רק בק"ק המחיתו הוא העזרה ובקק"ל המחיתו היא ירושלים ובפסח המחיתו היא מקום אכילתו היינו מקום חבורתו וכל שיצא מחבורתו כיון יוצא חוץ למחיתו ונפסל, ואיך יתכן לומר שאינו נפסל בהוצאה ממחיתו אלא בהכנסה לחבורה אחרת, אלא ודאי שנפסל ציה שיצא חוץ לחבורה ולא מה שנכנס לחבורה אחרת, ומינה שגם הללו דלא תוציא מן הבית כ"י הוא עובר ציה שמוציא חוץ לחבורתו ולא מה שמכניס לחבורה אחרת, דהא תניא בצרייתא א"ע"פ שהוא בלא תעשה טכור ואסור, הרי עבר בלית בליתו זמן שנאסר הבשר.

אלא שצריך להבין מה שפירש"י שאינו חייב עד שיניח היינו במקום חבורה אחרת, דמוכח הא אם הביא חוץ לחבורה אינו חייב, כדמוכח בלשון הגמ' גופא: המוציא מחבורה לחבורה, ומשמע כפירש"י שדוקא אם הוציא מחבורה זו

שגם פסול עומאח לא הוי, אלא גזכ"כ כיון שנגע קדש בעומאח ופסל הבשר קדש. ולפי"ז אפשר כיון דהתור"כ לפי גירסת הר"ח יליף פסול יוצא לא מקרא דבשר דשדה עריפה לא תאכלו אלא מקרא דובבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל דמקרא דובבשר ילפינן לפסול יוצא, א"כ לפי"ז פסול יוצא אינו פסול מחיתו דהא לא מקרא דבשר דשדה עריפה ילפינן אלא מובבשר דכתיב גבי עומאח, אלא פסול יוצא הוא כיון שיצא למקום שאינו קדוש, והיינו לא פסול מחיתו וגם לא משום שיצא ממקום קדוש, אלא מפני שנכנס הבשר קדש למקום שאינו קדוש, וכמו שבשר קדש שנגע בעמא נפסל אף שלא נעמא, כך מרצין מובבשר אם נכנס בשר קדש למקום שאינו קדוש נפסל הבשר, ולכן הו"ל שגם אם יצא מקצת מחיתו בשר לחוץ למקום שאינו קדוש ג"כ נפסל כולו, כמו במקצת מחיתו בשר שנגע מקצתו בדבר טמא נפסל, כך ציוצא אם מקצת מחיתו בשר יצא למקום שאינו קדוש נפסל כולו דהוי כמו שנגע במקום שאינו קדוש, אלא ילפינן מקרא שאינו כן דלאו נגיפה במקום אינו קדוש נפסל ציוצא אלא בנמא הבשר במקום שאינו קדוש נפסל ולכן דוקא מה שיצא נפסל ומה שבפנים אינו נפסל.

ועתה יש לחקור לפי משכ"ל דהך קרא דובבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל נפסל אף שלא נעמא כגון במשקין לשמאל, יש לחקור לכוני שיטות דס"ל שגם לעומאח עצמן עבי כביצה ולא רק לעמא אחרים, ע"י לעיל דף ל"ג חוס' ד"כ לאימה ששיטתם דרק כביצה מקבל עומאח וכן הביאו בשם רש"י עו"ש, ויש לעיין אם גם בקדש כן, דאפ"ל כיון שאינו נעמא רק גזכ"כ אשר יגע בעמא שנפסל א"כ אפשר שגם משהו שנגע בעמא נפסל, או אפשר שדוקא בכביצה כמו בקבלת עומאח.

ואחרי כל זה יתפרש הר"ח התמוה בעין חומר, ת"ש בשר פסח היוצא מחבורה לחבורה א"ע"פ שהוא בלית טכור מאי לאו יוצא מחבורה לחבורה טכור ומותר הוא ולא כחייב ציה לא תוציא מן הבית מן הבשר חוץ לאכילתו לא פסל ליה, בעלם מה שצירח בעלם לא פסל ליה אף ויציאתו לא פסל ליה, והיינו שאיכא רק לאו שלא להוציא, אבל אינו נפסל. ואקשינן איכא טכור ומותר הוא, אימא סיפא והאכלו כ"י בלית דתניא בתור"כ דובבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל לרבות היוצא וכו', בשלמא למאן דאמר ציוצא בכביצה מוקי לה בדלית ליה כביצה אלא כחית, הלאך עובר משום אוכל חוץ למחיתו ואינו עובר משום יוצא. והיינו דמאן דאמר יוצא בכביצה הוא הילפותא דתור"כ שילפינן פסול יוצא מקרא דובבשר וגר' והיינו כיון דמבך קרא דגבי נגע בעמא ילפינן לפסול יוצא א"כ כמו בבשר קדש כגונע בעמא אינו נפסל אלא בכביצה דהר"ח ס"ל דעומאח עצמן ג"כ בכביצה וס"ל שהך דובבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל אף שאינו נעמא ש"מ דוקא בכביצה נפסל אם נגע בעמא ולא בפחות, כמו שזרדנו לעיל, וזהו מה שקאמר הר"ח למאן דאמר יוצא בכביצה, אבל מ"ד בכזית הוא להך מ"ד שיליף פסול יוצא מבשר דשדה עריפה לא תאכלו, או מהן לא הוצא את דמה אל הקדש פנימה לעיל דף פ"ב ולהך מ"ד לא עבי כביצה לפסול יוצא. וזהו מה שסיים הר"ח אלא למאן דאמר יוצא בכזית כ"י, היינו מאן דיליף פסול יוצא לא מילפותא דתור"כ, ודוק.